



Herre,
fang mine tanker

Dikt i utvalg av Margit Weiergang Strøm Heppenstall

Herre, fang mine tanker

Utgitt med forfatterens tillatelse
av
SDA-arbeideres Pensjonistforening,
Akersgaten 74, 0180 Oslo.
1995



Herre,
fang mine tanker

Dikt i utvalg av Margit Weiergang Strøm Heppenstall

Innhold

Mine tanker	5
På skilleveien!	6
Getsemane	8
Bønn	9
Salme	10
Rens mig	11
Trygg	12
Overgivelse	13
Jesu øyne	14
Tre syn	16
Stol på Gud	19
I Hans fotspor	20
Frykt ikke	22
Advent-Ungdom	23
Målet vinker	24
I løndom	26
I dag	27
Bøkenes bok	28
Musikk	30
Sørlandet	32
Husker du?	33
Forventning	36
Marskveld	37
Stemning på Ekeberg	38
Nymåne i mai	39
Juli	40
Sommerens farvel	41
Vindens sang	42
Oktoberdag	44
I skogen	46
Solnedgang	47
Mørke skyer	48
Det er et land	50



Mine tanker



Herre, fang mine tanker inn,
ta dem og gjør dem stille.
Senk din fred i et stormfullt sinn,
demp du bølgene ville.
Stundom får verdens larm en klang
som lyder for øret som liflig sang, -
uroilig mitt hjerte banker.
Å, Herre, fang mine tanker.

Ta mine tanker og hold dem fast.
Vidt omkring vil de fare,
flagre som fugler i hui og hast,
dvele ved mangt som bare
leder dem inn på en farlig vei,
leder dem lenger bort fra dig.
Tankene gjør meg bange, -
ta du mitt sinn til fange.

Verden er oppfylt med gyllen prakt,
lokkende toner klinger.
Herre, du har all himlens makt,
og når mitt sinn du tvinger
inn under troens lydighet,
fylles det helt av din egen fred.
Trett av å engstes og tvile
tanken hos deg får hvile.

(September 1933)

På skilleveien!

De sier meg at livet er å bryte
hvert stengsel som er stillet på min vei,
og kaste meg i bruset ut og nyte
og gå hvor mine lyster fører meg.
De sier: "Du er selv din egen mester,
og du er ung og glad og lys i sinn.
Se døren åpner seg til gylne fester,
brenn alle broer av og gå derinn!"

De sier at det er synd og dempe
den blodets sang som bruser het og vill,
og det er dårskap, vanvidd rent å kjempe,
mot tankene som svir meg som ild.
"Se, det er nettopp livet, å gi etter
og tilfredsstille all sin lyst og trang -
få folde ut i frihet sine krefter.
Du lever bare denne ene gang!"

Ja, nå er sol og vingesus, og våren
er som en tone gjennom luften hengt,
og blodet danser ungt og rødt i åren,
mens vinden kjeler full av drøm og lengt.
Ja, det er fristende å la seg drive
av sted med den i yrt og sorgløst sus,
men ennå nøler jeg, for er da livet
en eneste og ubekymret rus?

De ler av meg: "Det er en gammel hemning
som ennå binder deg. Å, bli den kvitt!
Kom, la deg ta av øyeblikkets stemning
og lev som tidens ungdom, sterkt og fritt.
Vi tar av alt som livets bord har dekket,
og det er synd og kue et begjær!
Da blir ditt Jeg forkrøplet, vingen stekket,
og du blir hengende i småligheten her."

Men ennå, ennå stanser jeg og tenker:
"Er dette frihet, eies av seg selv?
Nei, den som slåss i sine drifters lenker,
er ikke fri, han er sin egen trell!"
Ja, er det ikke nesten som jeg hører
en sakte røst som hvisker slik til meg,
og mens en vennlig hånd ved mine rører,
en stemme sier: "Kom, og følg du meg!"

Da snur jeg meg og ser på ham som taler.
Han smiler til meg som en venn mot venn.
Et lynsnart glimt av lys for øyet maler,
hva det vil si å bli hans følgesvenn.
Et liv som Hans - å være alles tjener,
fornekte selvet, ofre, lide, gi . . .
er det mitt mål, er det vel slik jeg mener
at mitt, det stolte ungdomsliv, skal bli?

Et liv som hans . . . ! Jeg ser en vei i renhet,
et ubesmittet sinn, en hellig munn,
en kraftens fylde i den dype enhet
med selve Gud på troens ankergrunn.
Jeg ser og ser og øynene blir våte -
en rettergang, et kors, en åpen grav,
og langsam skimter jeg en gåters gåte:
Det er for meg! Å, nådens dype hav!

Jeg snur meg om. Så smått blir alt det andre.
Jeg vet mitt valg, jeg vet hva livet er.
Og får jeg bare lov med ham å vandre,
da har jeg funnet alt jeg ønsket her.
En lykkens dag da Jesus lot meg kalle!
Nå jubler livet mot meg i meg selv,
nå er jeg jo den frieste av alle,
for jeg er Jesu Kristi kjøpte trell!

Getsemane



*“Og han slet seg fra dem
så langt som et stenkast.” Luk. 22,41.*

Et stenkast lenger frem du gikk, min Frelser kjær, for meg,
den gang du drakk den bitre drikk og smakte dødens vei.
Et stenkast lenger frem, derinn i lidelse og kval,
og ingen kunne følge deg igjennom skyggens dal.

Et stenkast lenger frem: Min Gud, hva kamp det kostet deg,
da lydig mot din Faders bud du kjempet der for meg.
De fulgte deg de tre, så langt som mulig var for dem,
og helt alene vandret du et stenkast lenger frem.

Du, Jesus, prøvet er i alt som møter her enhver.
Du skjønner meg når titt jeg falt, du vet at veien er
så hard og stenet, steil og trang at foten ofte blør, -
du kjenner vel den tunge gang, for du har gått den før.

Men du gikk enda lenger, du, enn jeg kan endog se.
Du gikk i dødsangst, pine, gru inn i Getsemane.
I lidelsens hage inn, i skyggens mørke hjem,
om enn vi følge vil, du går et stenkast l e n g e r frem.

Et stenkast lenger frem! Hver dag skal dette bli mitt mål, -
gå f r e m i Herrens velbehag, med viljen fast som stål.
Med blikket rettet på den vei som fører til mitt hjem,
jeg vandrer trygt ved Jesu hånd, et stenkast lenger frem.

Bønn

Å, Jesus, min Frelser, det er i mitt hjerte
en brennende lengsel, en hunger, en smerte
etter å komme dig inderlig nær,
lære å kjenne dig slik som du er,
fange et glimt av din blendende renhet,
fatte din skjønne og fullkomne enhet,
med Faderen selv i hans krafts majestet,
et blikk inn i gudsfryktens hemmelighet.

Min Gud, la mig mer av din kjærlighet skue,
å, vis mig den glødende, evige lue
som utgjør ditt vesen, som oppholder alt,
som førte dig ned til en verden som falt,
som gjorde at villig du kjempet og døde
for synderens skyld og for fienders brøde.
Ja, hjelp mig å gripe det største av alt,
at også min synd er for evig betalt.

Å, Herre min Gud, la mig se kun en stråle
av herlighetsglans fra det evige bålet,
ditt vesens den rene, fortærende ild,
som brenner av miskunnhet, ømhet så mild,
som luer fra evig, ufattelig herlig,
så vred og rettferdig, uendelig kjærlig,
så dømmende veldig, så sorgfull og harm,
så lægende myk og så trøstende varm.

Min Frelser, oppklar mitt formørkede øye
og döp mig med Ånd og med ild fra det høye,
så selvishets slagger i hjertet blir brent
og hele mitt sinn blir mot himmelen vendt.
Da vet jeg, min svakhet skal vendes til styrke,
når selv du i mig vil ditt velbehag virke.
Du dro mig til dig med din kjærlighets bånd,
jeg legger mig helt i din mektige hånd.



Salme

Herren troner høit opphøiet,
bærer altet i sin hånd.
I et hjerte, knust og bøiet,
bor han også ved sin Ånd.
Han som styrer stjerners hær,
har den minste skapning kjær.

Allmakts Gud, all livsens kilde,
full av kraft og herlighet,
syndens barn han frelse vilde,
for hans navn er kjærlighet.
Gud ble menneske og led.
Ved hans sår har jeg fått fred.

Han har kjøpt mig til sin egen,
fridd mig av de lumske garn.
Jeg er syk, men han er lægen.
Han er far, og jeg er barn.
All mitt hjertes hete tørst
stiller han, som elsket først.

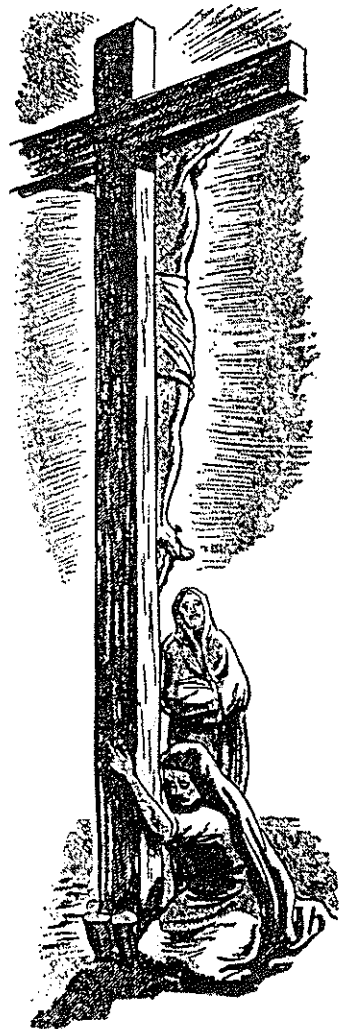
Lov og pris og takk og ære
til den Gud som alt gjør vel.
Han skal og min Konge være
inntil livets siste kveld.
I hans åpne faderfavn
iler jeg, i Jesu navn.

Rens mig

Det er ren jeg vil bli.
Gjør mig ren, gjør mig fri
for alt syndig og stygt,
for all menneskefrykt,
for hver tåke av tvil,
for selvgodhets smil,
for misunnelsens gru, -
gjør mig ren, gjør det nu.

Rens mig, Herre min Gud,
for mitt plettede skrud.
Mine tanker og ord
som i hjertet mitt bor,
må du rense med ild,
ja, med sorg om du vil.
Gjør mig ren, slik som du,
gjør mig ren, gjør det nu.

Gjør mig ren, så jeg kan
nå det skinnende land,
hvor kun renhet skal bo
i den evige ro.
Gjør mig ren, så jeg der
kan dig se som du er . . .
Rens mitt hjerte, min hu.
Gjør mig ren, gjør det nu.



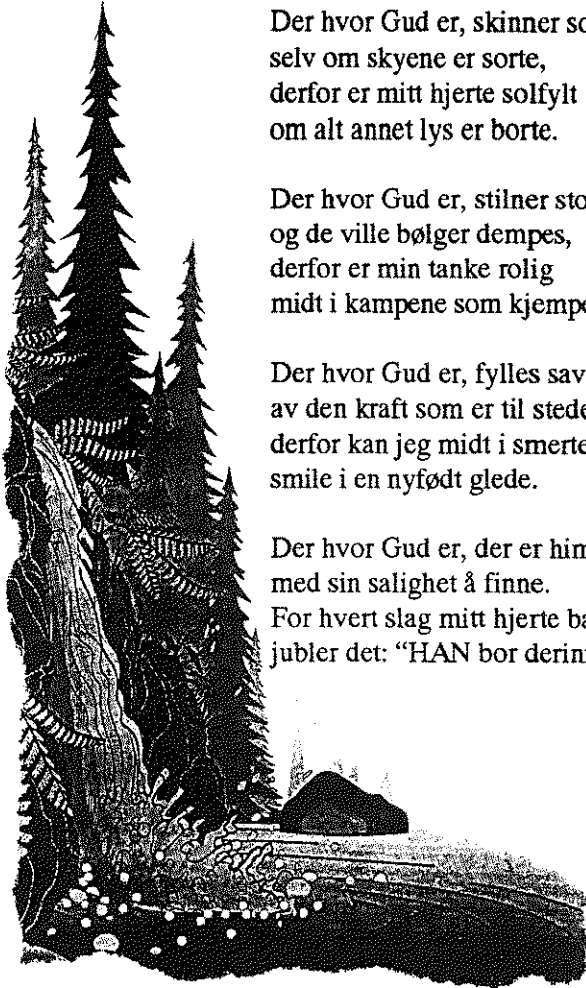
Trygg

Der hvor Gud er, skinner solen
selv om skyene er sorte,
derfor er mitt hjerte solfylt
om alt annet lys er borte.

Der hvor Gud er, stilner stormen,
og de ville bølger dempes,
derfor er min tanke rolig
midt i kampene som kjempes.

Der hvor Gud er, fylles savnet
av den kraft som er til stede,
derfor kan jeg midt i smerten
smile i en nyfødt glede.

Der hvor Gud er, der er himlen
med sin salighet å finne.
For hvert slag mitt hjerte banker,
jubler det: "HAN bor derinne."



Overgivelse



Herre, jeg legger min vei i dine hender,
og ber dig, gjør meg alltid villig til,
hva enn du gir, og hvor du enn meg sender,
å huske stille: "Herre, som du vil."

Tøm meg for alt, som ennå er mitt eget,
fyll hjertet med din gode Hellig Ånd,
og gjør meg fri. Du ser det er så meget
som ennå binder meg med sterke bånd.

Løs meg fra selvets tunge, kolde lenker,
de ser så tit uskadelige ut.
Og hjelp meg du, i alt jeg føler, tenker,
å ville ikke meg, men dig, min Gud.

Herre, jeg hviler i din hånd, den samme
som styrer tusen solsystemers gang.
Tend, Frelser i min sjel din offerflamme
og legg på mine leber seirens sang.

Høsten 1932.



Jesu øyne

Den gang da stallen der i Betlehem
blev æret med en gjest fra himlens saler,
og østens vismenn bar sitt offer frem
mens stjernen lyste over berg og daler,
da strålte store barneøyne som i hellig glede
mot lyset, gavene og alle dem som var til stede.
Jesu øyne, barneklare, rene,
Jesu øyepar, det herligste, det rene.

Når solnedgangen over Nasaret
gjød farvevell på fjellene om byen,
og stjerner tendtes, tindrende med ett,
mens ennå varme av ild var aftenskyen,
da så to gutteøyne lengtende og stolt mot himlen:
“Min Far, som allting skjønt har skapt, Han bor bak stjernevrmlen!”
Jesu øyne, unge, glade, rene,
Jesu øyepar, det herligste, det ene.

Den gang ved påsken i Jerusalem
da folket stimlet opp til tempelgrunnen,
og Herrens prester førte lammet frem
og ofret det til Gud i høytidsstunden,
da stod en tolvårs gutt og så, og øynene de brendte.
De stirret og forstod at h a n var med i det som hendte.
Jesu øyne, offerglade, rene,
Jesu øyepar, det herligste, det ene.

Når noen syk og såret, blind og lam
og sørgende kom til Ham med sin byrde,
når noen, tynget ned av synd og skam
så ydmykt, bønnlig på den Gode Hyrde,
da fant de i Hans øyne hjelp og trøst for all sin smerte.
Der strålte selve dypet av Guds eget Faderhjerter.
Jesu øyne, ømme, varme, rene,
Jesu øyepar, det herligste, det ene.

Da korset sto reist hin onde dag,
og dødskamp rev og slet Hans unge lemmer,
mens hån og skjeldsord fulgte slag i slag
med eder slynget ut av barske stemmer,
da så Hans øyne, full av nåde, på de rå soldater:
"Min Far, de vet ei hva de gjør. Jeg ber, Du dem forlater!"
Jesu øyne, bristende, men rene,
Jesu øyepar, det herligste, det ene.

Det kommer snart en dag da himlen skal
bli åpnet med en lyd av mange vanne,
og på en sky av englers tusentall
Guds Sønn skal stå med kronen på sin panne.
Med fryd Hans øyne da skal se Hans folk som trofast venter.
I seirens herlighet Han dem til evig glede henter.
Jesu øyne ser vi da, jublende og rene,
Jesu øyepar, det herligste, det ene!

Tre syn

Første gang jeg så ham flyktig, var en vårdag i Judea.
I den hete soldis vandret han i skyggen under løvet,
og med ham en liten skare, noen menn fra Galilea,
uanselige og ringe, trette, sårbente og støvet.
Tretten menn i slitte kapper, langsomt, avbrutt drog de frem
på den steile sti som førte opp imot Jerusalem.

Det var mange folk på veien; det var tett før påskefesten.
Sang og rop skar gjennom luften. Lyden dirret rent i heten.
Men hvor H a n drog frem med følge, ble det stille som graven, nesten.
Og de hvisket mann imellem: "Nasareeren! Profeten!"
Om ham hadde jeg så ofte hørt i tale og i sang,
men nå så jeg ham og møtte blikket hans for første gang.

Ung og høyreist blant de andre, fattig kledd og trett og støvet,
var han ikke nettopp prektig eller fyrstelig å skue.
Sorger hadde furet pannen, og av motgang var han prøvet
hårdt og titt, men øyet lyste med en uforklarlig lue.
Og jeg kjente som det kalte meg og drog på meg, hans blikk.
Men jeg våget ikke følge, så jeg vendte meg og gikk.

Min forstand forsøkte trosse. "Skulle han Messias være?"
Denne mann, av menn foraktet, bøyet under mange plager?
Er han kongen som skal komme, han som mangler makt og ære?
Han som vandrer uten rikdom, kan han stille folkets klager?"
Og min tanke sa: "Umulig!" Men der dypest i mitt sinn
hadde blikket fra hans øyne dog for alltid brent seg inn.

###

Neste gang - hvor godt jeg minnes! Det var sommersonne på vannet.
Folkeskaren fylte stranden, og på sjøens bølgegullter
lå en båt og vugget sakte noen åretak fra landet.
Dit var alles øyne vendt, og gjennom muntert fuglekvisper,
gjennom bølgeskvulpets nynnen klang en stemme klar og ren.
Og vi følte med det samme: Sådan talte bare EN.

Legende som dugg og balsam falt hans ord på såre hjerter.
Livets brød han delte ut, som stiller sjelens trang og hunger.
Snart han kraftig refset synder, snart han ømt gav trøst i smerter.
Her på jord har ingen talt med menneskers og englers tunger
slik som han, og folket lyttet med hver sans i undring vakt.
Hvem var han som kunne preke med slik myndighet og makt?

Men mer underfull enn talen var den kraft som fulgte ordet.
Syke reistes, så sa ryktet, bare han ved leiet rørte.
Ensom gikk han, uten ære fra de mektige og store,
men vi satt som tryllebundet bare vi hans budskap hørte.
Høyreist stod han der i båten, fattig, ringe, ydmyk, mild,
men hans stemme brant og glødet med så kongelig en ild.

Jeg satt lyttende i mengden, mens det stormet i mitt indre.
Hvert et ord han talte banket mot mitt hjerte som en hammer.
"Kom til meg, du som er tynget, jeg kan sorg og lengsel lindre.
Jeg tar byrden som du bærer. Jeg kan slukke tørstens flammer."
Skulle jeg bli hans for alltid, - følge ham på veien trang?
Men min stolthet vant, og sorgfull gikk jeg bort for annen gang.

Jeg vant verdens gunst og heder, men jeg kunne ikke glemme.
Hva han talte fulgte med meg - det vek aldri fra mitt minne.
Verdens larm formådde ikke drukne lyden av hans stemme.
Dens vidunderlige klang var alltid levende i sinnet.
Jeg drakk dypt av mange beger for å døve sinn og sans,
men hans øyne strålte klarere enn verdens gylne glans.

###

Tredje gang jeg så fikk se ham da et år var atter omme.
Vi dro opp til påskefesten i de vante store skarer.
Alle talte om det ene: "Ville h a n til festen komme?
De har truet ham på livet - mon han trosser alle farer?
Kanskje gjør han seg til konge nå og frir oss ifra Rom,
reiser Davids falne stol og over verden holder dom!

Konge? Ja, det ble han også. - "Jøders konge" stod det skrevet
over korset hvor jeg så ham, alt av dødens stempel preget.
Kronen hadde han - av torner. Skarpe nagler var blitt drevet
i de hender som så ofte hadde sott og sykdom leget.
Torner var hans kongekrone og et kors hans kongestol. . . .
Nå var alt vårt håp forgjeves - slukt for evig livets sol!

"Se, han dør som en forbryter, han som skulle oss befriet. -
Knust av skam, forvridd av smerte. Hvem kan slik en jammer fatte?"
I sin dødsstund spottet, hånet så han hen for seg og tiet.
Hvitt som sne hans ansikt lyste, med de skjønne øyne matte.
Svarte skyer skjulte solen - det var seir for mørkets makt.
Da - da lød en røst fra korset: "Gud, min Far, det er fullbrakt!"

"Fullbrakt!" det var da jeg så ham, dyp av visdom, kraft og nåde!
Å, jeg så ham - ja, jeg så ham, den eneste og Sanne.
Lysets stråler brøt igjennom, løste hele korsets gåte,
og de varme, døde dråper ble juveler på hans panne.
Å, hvor var hans krone herlig, og hans trone høy og skjønn,
og han selv: Vår frelses høvding, Guds enbårne, store Sønn!

Våre sorger tok han på seg, våre smerter har han båret,
og vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig!
For vår skam ble han fornædret, for vår skyld er han blitt såret,
for vår synd har han gjort soning, evig gyldig og fullstendig.
All vår straff ble lagt på ham, så vi kan finne fred.
Vi er leget ved de sår og ved de smerter som han led.

Frelsens høvding, livets fyrste, smertens konge, korsets seier. -
Med et hjerte knust av anger kneler jeg og ber om nåde.
Efter år i håp og lengsel, jeg min rette Mester feirer,
han som verdig er å tjene, han som alt mitt liv skal råde.
Torner var hans kongekrone, og et kors hans kongestol -
mørkets makt er brutt for alltid, tent for evig livets sol!

Oslo, januar/mars 1934

Les Esaias 53. kapittel.

Stol på Gud

Du engstede hjerte,
frimodig vær.
I nød og i smerte
din Gud er nær.
Så kast all din byrde
og legg din sorg,
på Jesus, din hyrde,
på Gud, din borg.

Han leder dig varlig
på mørke sted,
og intet er farlig
når han er med.
Når stormene uler
og lynet slår,
i trygghet han skjuler
sitt bange får.

Han vokter dig nøie,
han slumrer ei.
Hans kjærlige øie
ser all din vei.
Selv om du blir prøvet
med sorg og savn,
vær ikke bedrøvet, -
han vil ditt gagn.

Og engang når livet
skal ebbe ut,
du ser hvad blev givet,
og takker Gud.
Du ser han har ledet
ditt mindste fjed,
dig trøstet og gledet
og gitt dig fred.



I Hans fotspor



Lang og ukjent ligger veien for vårt unge blikk,
furet av de mange føtter som der før oss gikk.
Svunne slekters fottrinn står så klart i støvet preget,
efter hvilket fotslag skal vi føie nu vårt eget?
Her er spor av barneføtter, her av oldings stav, -
her står mannens faste skritt i sanden tegnet av.

Noen spor er svake nu, av tiden visket ut,
andre bøier hit og dit og svinner helt til slutt,
nogen går så bent en stund, men glir så ut til siden,
andre skynder sig av sted, vil gjøre veien liten,
nogen står så fast og rent og jevnt i søvet trykt,
de er satt av dem som gikk mot målet uten frykt.

Hvilket av de mange velger vi som rettesnor?
Da med ett vi ser blandt veiens millioner spor
merket av en fot, så helt forskjellig fra de andre.
Og vårt hjerte banker: "I d e t fotspor vil vi vandre."
Freidig går vi fremad, nu et mål vår vandring får,
og med undren følger vi hvor dette fotspor går.

Denne vei er ikke lett, nei, den er steil og trang.
Opad sporet slynger sig. En tung og brysom gang
har de føtter hatt som gikk her før oss gjennom krattet.
Tørner river våre klær, og fjellets stup er bratte.
Stener fyller veien, vinden blåser hardt imot,
men vi ser at EN har gått her med en sikker fot.

Og vi følger gjennom torner, går mot blesten frem.
Sporet fører oss til hytter, til de ringes hjem,
og det stanser litt på veien hos en fattig tigger,
dveler ennu lenger der hvor stakkars syke ligger, -
gir til dem som lengter, lider og har bruk for trøst,
bringer fred til dem som ønsker sig fra synd forløst.

Sporet går til stille steder også av og til,
hvor vi trette kan få kraft til kampen het og vill.
Derfra fører det igjen til fjellets tinder,
hvor forakt og hån og motgangs vinterkolde vinder
feier over oss og prøver om vi ennu står.
Men vi smiler, for vi vet jo i hvis spor vi går.

Sporet dreier til en have hvor en kamp blev stridt.
Trærne suser dystert der, - En har der inne lidt.
Derfra fører det mot høiden, - se, hans spor er blodig, -
der et kors er reist mot himlen, og vi ser vemodig
at de føtter som vi fulgte, ikke vandrer mer.
De får hvile nu på korset, hvor de naglet er.

Sporet ender her, og veien ligger bak oss nu.
Den korsfestede vi tilber: "Takk og lov at du
gikk på veien før oss, skjønt din fot var øm og såret.
Takk at du har våre synder opp på treet båret.
Hjelp oss nu å følge i det spor du efterlot, -
ta vårt kors med glede, gi vårt liv og hjerteblod."

Mars 1933.





Frykt ikke

“Frykt ikke, bare tro.” Så Herrens ord til dig blev givet,
å, gjem dem i ditt hjerte, lytt til hans milde røst.
Følg tett i Jesu fotspor hvor du går hen i livet,
da finner du i kampen fred, i sorgen trøst,
og husk, alt som da møter dig av lidelser og lengsler, hunger, tørst
har møtt HAM først.

Som fjellets tind, som havets endeløse bølger,
så evig fast mot dig er Herrens store kjærlighet.
Hvor du enn går, hans omsorg øm dig følger, -
din Frelser elsker dig i tid og evighet.
Så gå da freidig frem ved Jesu hånd den trange vei,
om enn du snubler titt, hans kjærlighet er slik at aldri, nei
slipper HAN dig.

24. oktober 1931.

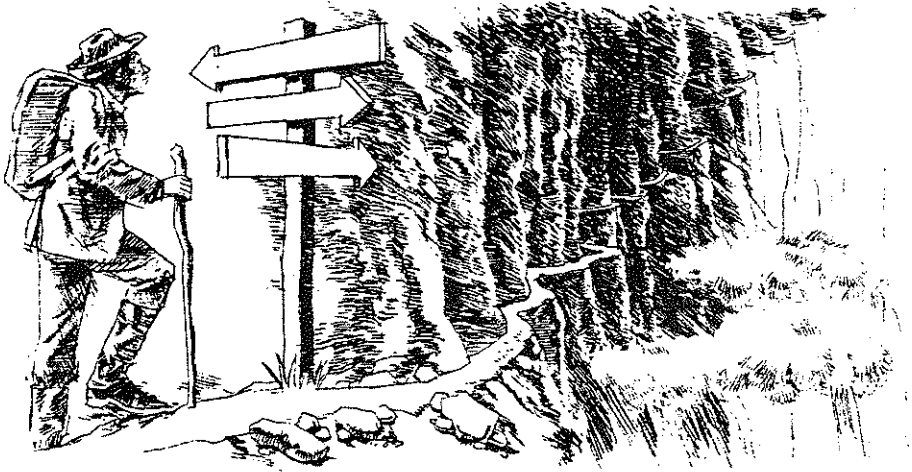
Advent-ungdom

Se, hvor Guds unge mannskap kommer,
strålende dugg av morg' nens skjød!
I livets skjønne, lyse sommer
hertet er fullt av hellig glød.
Se Jesu unge fanevakt,
med sangen, med sangen på leben lagt.
Herlige ungdomstid! Herlige ungdomstid!

Kallet i våre hjerter klinger -
verden må høre frelsens bud.
Og Kristi kjærlighet oss tvinger -
freidig vi går i kampen ut.
Og faller veien stundom lang,
da toner, da toner vår glade sang.
Herlige ungdomstid! Herlige ungdomstid!

Bli ikke motløs, løft ditt øie,
bak skyene lyser himlen blå!
Der i det evige lyse høie
vinker det mål vi snart skal nå.
Til millioner harpers klang
skal tone, skal tone vår seierssang.
Herlige evighet! Herlige evighet!





Målet vinker

Bror, har du strevet dig trett imot vinden
som stryker oss isnende gråkold om kinden?
Senker du øiet mot jorden og nøler?
Minnes du hvergang du snublet, og føler
allting er håpløst, forgjeves du gikk?
Se ikke ned, men løft opad ditt blick.
Der, langt i vest tendes solefallsbålet, -
glemmer du målet?

Langt har vi vandret i prøvende tider.
Nu blir det sent, ja mot aften det lider.
Foten er trett. Vi har motgang og trengsel.
Opad mot målet nu higer vår lengsel.
Der er det lykke og skjønnhet og fred,
der skal vi legge vår vandringsstav ned.
Å, om vi snart kunde hvile derhjemme,
sorgene glemme.

Nærmere daglig, mot oss det skinner,
målet, de svimlende sollyse tinder.
Aldri blir kampen for het for å nå det,
aldri et offer for stort for å få det.
Hver fiber og evne i kropp og i sjel
kreves, men målet er størst likevel.
Faller da bakkene lange og tunge?
Vi er jo unge.

Ikke å døse i dødvann og stille,
men å stå ombrust av stormene ville, -
ikke i stigningens fall tape hodet,
men føle hvor kampfryden bruser i blodet,
presse sig frem mot den hårdeste bør,
vite: "Om ikke jeg seirer, jeg dør."
- det er vårt ungdomslivs varmeste evne,
fremad å stevne.

Høieste mål som en ungdom vel eier,
lyser oss frem på de stenete veier,
tender oss, ildner oss, driver oss fremad,
løfter vår tanke og vinker oss hjemad.
Tiden er kort. Vi må skynde oss hjem.
Skimter du ikke en port stå på klem?
Snart er det slutt med å lide og tåle,
snart når vi målet.



I lønndom

Det er så lett å synge kampens sanger
og ildnes av de tendende fanfarer,
når en er med i glade venneskarer,
hvor solen skinner og hvor blomster pranger.

Det er så lett å tale stort om seire,
om ungdomsmot og krefter som skal øves,
om fryden ved å kjempe hårdt og prøves,
i stivest motbør største fremgang feire.

Det er så lett å kjempe i geledet
når det er mange med på samme siden,
og du blir hyldet for ditt mot i striden,
og alle vet at det var stort, som skjedde.

Men kan du kjempe på din post alene,
hvor ingen ser deg, ja, og enda mindre
har anelse om kampen i ditt indre,
som spenner hver en muskel, hver en sene?

Ja, kan du kjempe like glad og gjerne
de tyngste strider på de skjulte steder,
og seire i det stille, uten heder
og venners sympati og ærens stjerne,

og ikke s a v n e dette, som du fristes
til selv å mene var din rett å vinne, -
da vil du i den skjulte seier finne
en evig æreslønn som aldri mistes.



Vinteren 1935-36.

I dag

En ung og nyskapt dag sitt hode hever
i øst, med solens ildhav i sitt spor.
Sekund av evigheten, kort den lever,
og synker så ved kveld igjen i jord.

Hva bringer den? Ennu et fnugg av tiden,
ennu en kampens glede, om enn hård,
atter en ny anledning til i striden
å gå en fotsbredd frem, tross svære sår.

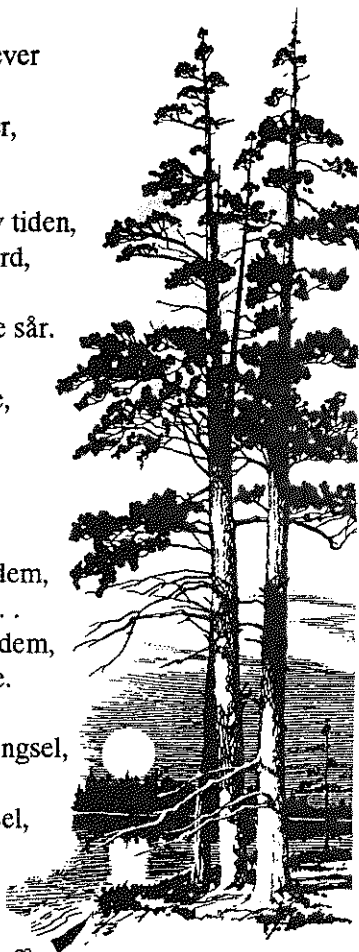
Ennu en dag til sol, til lys, til lykke,
ennu en dag til arbeid og til hvil.
Ennu et ord å si, en hånd å trykke,
ennu et smil å tende med et smil.

Himmel og skyer - slik vi aldri så dem,
og som vi aldri mer skal dem se. . . .
Gaver, som venter på at vi skal få dem,
bønner, som venter på at vi skal be.

Ennu en sjel med lysets trang og lengsel,
som føres i vår vei i dagens løp.
Ennu en gang å bryte ned et stengsel,
ennu en tanke løsne av dens svøp.

Ennu en stund ved Jesu fot alene,
ennu en lærdom, skjønn og livsdyp få.
Ennu en forrett, Ham å kunne tjene,
ennu et skritt med Ham å kunne gå.

Ennu en vekst å vokse, seir å vinne,
- for ikke ble vi skapt til nederlag. -
Ennu en skjult og herlig skatt å finne
i tusen gylne øyeblikk, i d a g.





Bøkenes bok

Bøker er som frø som sås i sinnet,
de er spirer som gror frem i hjertets jord.
Hva du leser, hviler i ditt minne
og ditt tankeliv som bilder og ord.
Kanskje tror du ofte selv at det er glemt,
men der dypest i ditt indre blir det gjemt.

Bøker er som frø, - av dem det ene
kan med tiden bli et stort og vakkert tre,
hvor du høster frukter, gode, rene
tanker som ditt sinn kan gledes ved.
I ditt hjertes have trives det og gror
skjønne blomster i den gode lesnings spor.

Andre frø kan onde frukter bære. -
Der er bøker som vil så en giftig sæd,
gjøre hjertets jordbunn syk og tære
på din renhet og din livskraft og din fred,
til en vakker dag de har til fall dig bragt!
Ungdom, sky dem, før de får deg i sin makt!

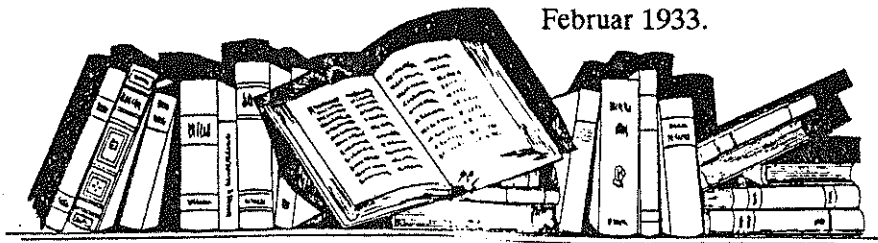
Bare velg det b e s t e når du bygger
på din livsutvikling og din karakter.
Ingen inntrykk må få kaste skygger
over sinnet, så din Frelser ikke ser
klart sitt billede derinne i et speil,
rent og fullkomment og vakkert, uten feil.

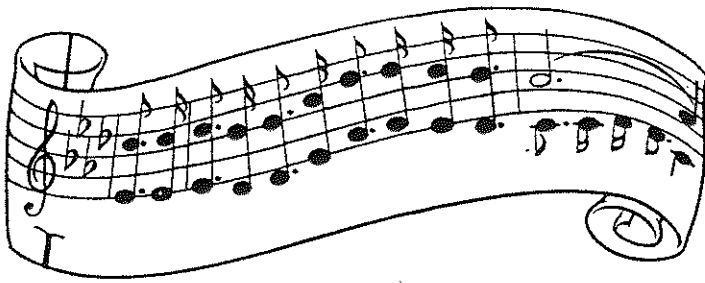
E N bok finner du blant alle andre
som er fullkommen og ren og skjønn og god.
Den kan sinn og hjerteliv forandre,
den er lys på sti og lykte for din fot,
leder dig mot himmelhjemmet skritt for skritt.
Det er boken som oss Herren selv har gitt.

Bøkers bok med legedom for hjerter,
den gir mot og kraft til seier over synd.
Mildt og varlig gir den trøst i smerter,
opp den løfter dig fra håpløshetens dynd,
viser dig din Frelser, kjærlig, øm og mild.
Bøkers bok! Den herligste som jo er til.

Bøkers bok! I den Vår Herre taler
til hver enkelt sjel på jord, til dig, til mig.
Hør hvor inderlig og varmt han kaller
oss til herlighet og salighet hos sig.
Gjem hans ord i hjertet ditt og la dem bli
til en sæd som spirer frem til evig liv!

Februar 1933.





MUSIKK

Det går et sagn om hvordan tonens gave
ble gitt til mennesket for første gang,
da fallet hadde lukket Edens have
og flammesverdet over porten hang, -
da sorg og anger rev og slet i hjertet
og bitter skuffelse var slektens lodd,
mens fremtiden var mørk og håpløs smerte
og tanken på det tapte som en brodd.

Da steg en engel ned fra himlens saler.
Det herligste han visste, tok han med, -
en trøst i angerens og tvilens kvaler,
et pust av himmelsk salighet og fred.
Hva gav han? Jo, en klang av himlens toner,
en svak akkord fra tusen harpers lyd,
et ekko av de englers millioner
som priser Gud med ærefrykt og fryd.

Så sier sagnet. - Og vi må det sanne:
I skjønn musikk er evighetens klang,
en gjenlyd av det brus av mange vanne
som bølget gjennom rummet første gang,
da alle morgenstjerner sang til hope
i et guddommelig og majestetisk kor,
og Herrens barn av jubel måyye rope
ved synet av en ren og nyskapt jord.

Musikk er evig som dens egen Skaper.
Den er himlens blomst, til jorden bragt,
og i all evighet den aldri taper
sin egen underfulle tryllemakt.
Av himlens kunster er det kun den ene
som vi på jorden i vårt eie har, -
av jordens kunster er det den alene
som vi igjen til himlen med oss tar.

Den slår en bro fra tapt til atter vunnet,
og minner om det første høye kall.
Den skildrer herlighet som nu er svunnet,
og peker frem til den som komme skal.
Årtuseners lengsler gjennom tonen bever, -
all slektens lyst og kval, dens tro og tvil,
og i de brusende akkorder lever
dens sorg, dens håp, dens tårer og dens smil.

Musikken rummer alle sjelens klanger
i farvefylt og formskjønn harmoni.
Naturens egen røst er i dens sanger,
fra havets drønn til regnets melodi.
Vi hører blomsters hvisken, fuglens triller
og bekkens yre dans ved solglad vår,
og vinden som i trærnes kroner spiller,
mens nøkken dypt i fossen harpen slår.

De lyse toner svaler hete tanker
og lindrer syke, såre, trette sinn.
De ildner hjerter som i sløvhet banker,
og legger evighetens klang derinn.
Musikken er en gnist fra alterflammen,
den ildstrøm som fra tronen velder ut, -
den smelter jord og himmel evig sammen
og løfter sjelen oppad mot sin Gud.

April 1934.

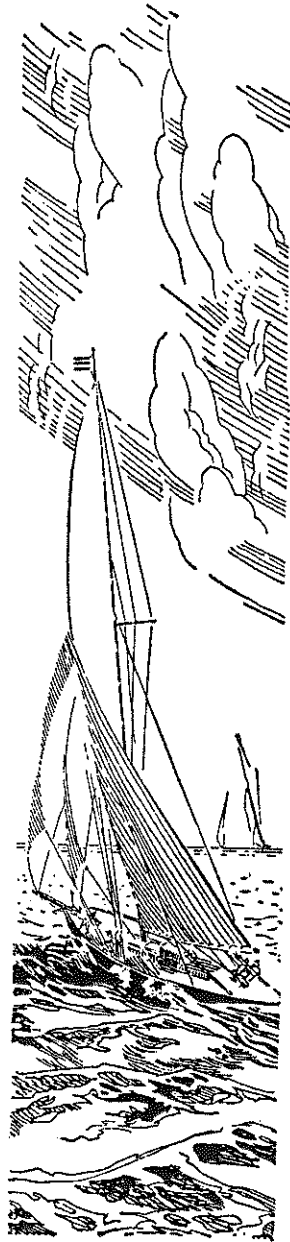
Sørlandet

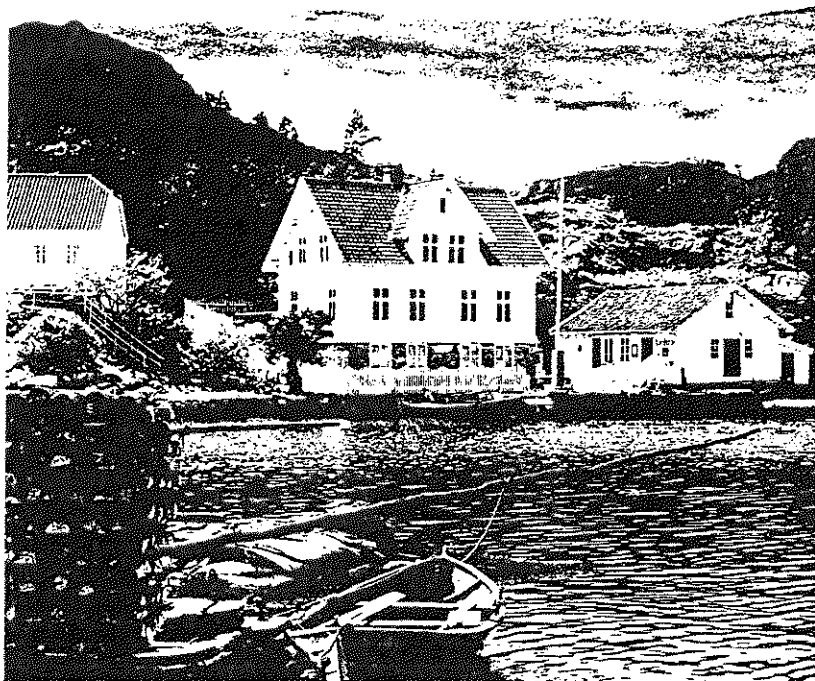
Det er som smil i navnet ditt,
et pust av solgangsvinder,
der lengst i sør, så varmt og blidt
og friskt du mot oss skinner.
Mot havet har du reist en mur
av grå og nakne heier,
men bakom stråler en natur
som ingen andre eier.

Fra havets store orgelbrus
hvor kjeld og måke skriker,
går vei til stille skogers sus
langs blanke sund og viker.
Der ligger lave, lune hjem
med sol i klare ruter, -
der titter hvite byer frem
med havnen full av skuter.

Du værgrå kyst med tusen skjær
som sjøen skumhvit kranser,
med bjerkeskog og furutrær
hvor solens lysspill danser. -
du er vårt hjem, du er vår mor,
dig kan vi aldri glemme.
Din lave hei er hellig jord.
Ditt sprog er hjertets stemme.

Trykt i "Mandals Avis" 1936.



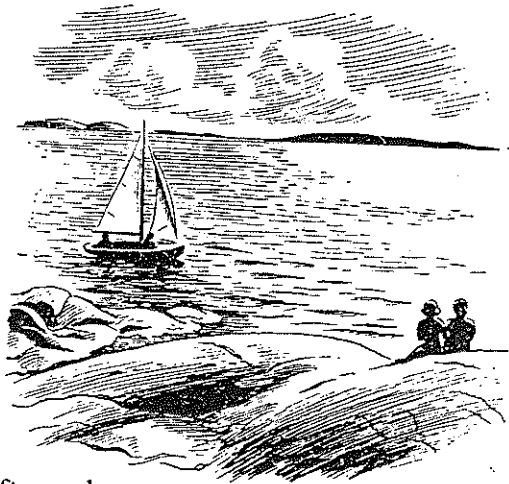


Husker du?

Ved Mandals byjubileum 1. juli 1971

Mandal, vårt Mandal, hvor langt vi enn fór,
vår rot er lagt dypt i din hellige jord.
Der fedrene levde og la sig til ro. . . .
Der barndommen vår fikk lov til å gro,
der først vi fikk våkne og se og lære
hvor vakkert en åskam en høstkveld kan være:
Der først vi så solen spille på vann
og hørte en lerce, og løp langs en strand.

Ja, "Husker du?", "Husker du?" sier vi så
hver gang vi lar tankene fare og gå:



Husker du:

Løvetannskjeder og duften av hegg,
nye syriner mot bygårdens vegg,
fisketur, solgangsvind, barbeint i båt,
Sankt Hans på holmen og trekkspill-låt.
"Tyven, tyven" i måneskinn. -
"Tar du min, så tar jeg din!"

Husker du:

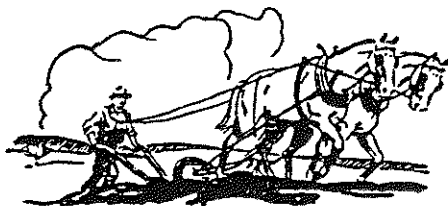
Solsvidde svaberg og svalende sjø,
skyer i flammer når dagen skal dø.
Svermeturer en lun sommerkveld,
vivendelduften i bakkehell.
Prestekraver langs landeveiene,
stjerneskinns over vinterheiene.
Skitur og skøiter og kjelkerenn,
en skolepult og en bestevenn. . . .
Tepper av hvitveis der bjerken står ny,
flaggsmell i brisen i hver en by,
barnetoget den syttende mai,
rutebåten ved Klevens kai,
julekveldens levende lys,
hemmeligheter og spenningens gys . . . ?



Velkommen hjem! sier Mandal i kveld,
til Sjøsandén, Furulund, Ulvegjeld!
Velkommen til barndomsbyen igjen,
hvor hver en du ser er en gammel venn.
Hver gatesten er din arveskatt,
hver sving på veien en drøm du har hatt
for lenge siden, i tiden som svant
så alt for fort, før du lykken fant.

Så takk da, Mandal, for alt det vi fikk
i fedrearv og folkeskikk
i alle de hundrer av år som gikk, -
for djerpe drømmer og lyse minner
om staute karer og vakre kvinner:
For arbeid og strev med vinning og tap
i hverdagslivets adelskap:
Og best av alt, alt det vi har,
for barnetroen fra mor og far.

Til Lykke med dagen, Mandal, vår mor,
den deiligste by på Guds vide jord!



Forventning

Det er en tone over skogen
så helt forskjellig fra igår,
og snart skal jorden føle plogen,
skjønt den er ennu kald og hård.
Det er et eget drag i luften. . . .
Forventningsfull og stille står
en bjerk og minnes blomsterduften
og drømmer alt om nok en vår.

Vel nok er marken stiv og frossen,
og sneen skinner trossig hvit.
Men under isen synger fossen,
herolden for den nye tid,
som hviler som en heftig lengsel
ennu bak fjerne åsers blå,
og som skal åpne livets fengsel
og gjøre fritt hvad bundet lå.

Det er et annet nynn i vinden,
en nyvakt varme i dens pust,
et annet lys i solen skinner
enn det som var så kjølig just.
I denne vinterhvite stillhet
som sang av regnets sus igår,
det er i luftens fine mildhet
den første anelse av vår. . . .

Marskveld

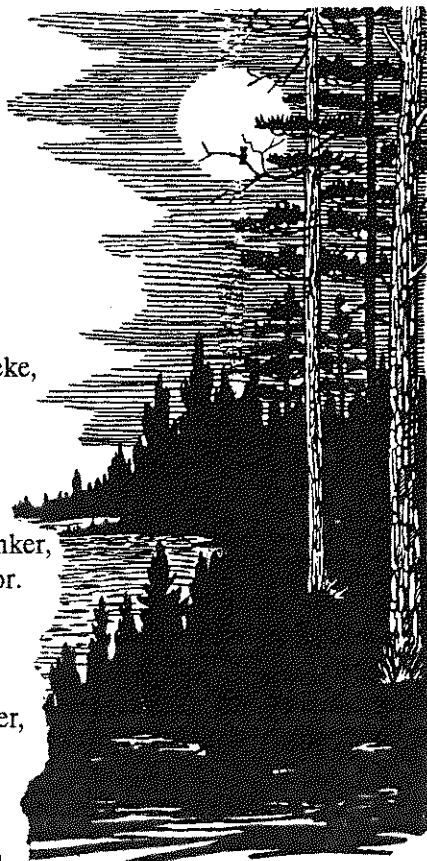
I aften er linjene veke,
og lysspillet skifter rikt,
mens månen gjør stjernene bleke,
og kvelden er full av dikt,

av ufødte, flammende tanker,
som en gang skal bli til ord -
en puls, som i skumringen banker,
en kraft, som mot utbrudd gror.

Ja, kvelden er full av sanger,
av vårjordens åndedrett,
men ingen, nei ingen det fanger,
så flyktende fint og lett.

Men trærne står stille og lyer,
mens grenenes nattsorte spinn
er løftet mot sølvhvite skyer
og ber om et kyss av vind.

Og marskveldens egen tone,
så tindrende klar og spe,
den nynner i bjerkens krone
om noe som snart skal skje. . . .



Rosenvang, 21. mars 1934.



Stemming på Ekeberg

Så lys som i aften kan himmelen plutselig være
efter alle de knugende kveldene før.
Slike stunder før vinteren endelig dør,
er åsene skarpe og dypblå og underlig nære,
som kyster om havet av bylys dernede som flakker og glør.

Jeg trækker med fryd i den smeltende hålken på stien.
Vannet sikler i sporene der jeg har trådt.
Snart skal veiene vise at telen er gått,
og mai skal bre lysende lengder av grønt over lien,
og blåveis og hvitveis skal blomstre hvor krattet har rimfrostkledd stått.

En vindiling isner mig friskt når i svingen jeg stanser.
Noe minner mig fjernt om en drøm, om en dag:
Sorte popler med bleknende stjernebluss bak, -
- jeg suger det billedet inn med de hungrende sanser.
Se, tindrende Orion står over kveldstendte husrekkers tak.

Påskeaften 1933.



Nymåne i mai

Ro, måne, ro
din gylne båt inn under aftenskyers bro.
I kveld er hele himlens sjø så stor og blank og våt, . .
så blå og dyp og vasket ren av heftig vårlig gråt.
Ro, måne, ro.

Seil, måne, seil
henover himmelhavets stille, klare speil.
Styr varsomt, slanke månebåt, med all din dyre last
av vårens unge drømmer og av håp som aldri brast. . . .
Seil, måne, seil.

Skjær, måne, skjær
din skarpe sigd igjennom havens unge trær,
som tegner seg så svaiende og sorte mot ditt gull,
en vev av fine nerver, vokset frem av nyvakt muld, -
skjær, måne, skjær.

Heng, måne, heng
din runde sølvlykt over vårlig skog og eng.
Ja, svøp en mainatt over marken eventyrets glans,
der barndommens blomsteralver svever i sin dans.
Heng, måne, heng.

Juli

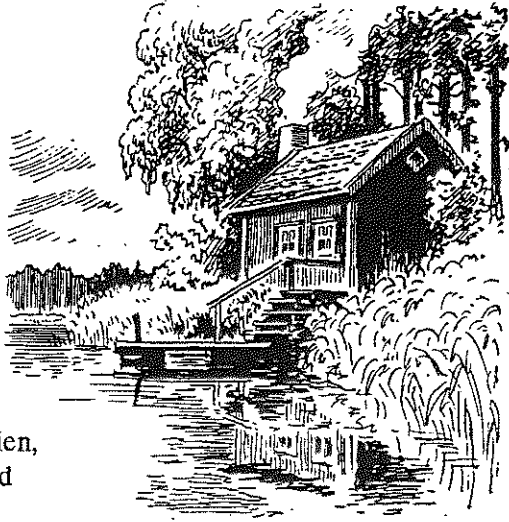
Det suser av sommer langs stien,
det nynnes en sang i hvert blad
av vinden som kan melodien
fra tusener somrer på rad.

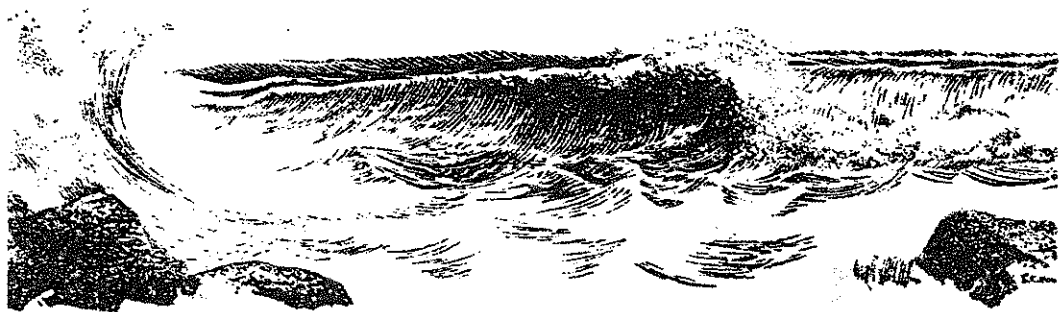
Det dirrer av solglans i luften
som stryker så sødmefylt, varm
og mettet til randen av duften
fra engenes bølgende barm.

Alt ånder, alt røres, alt lever
på evig ufattelig vis,
og hør, gjennom soldagen bever
en hymne til Skaperens pris.

Det er humlens summende sanger
om rosen som blusser på torn,
og lyden - så vidt du den fanger -
av vekst i det duvende korn.

Det roper en gjøk borti lien,
mot byen slår lerken sin trill.
- Det suser av sommer langs stien, -
jeg takker fordi jeg er til!





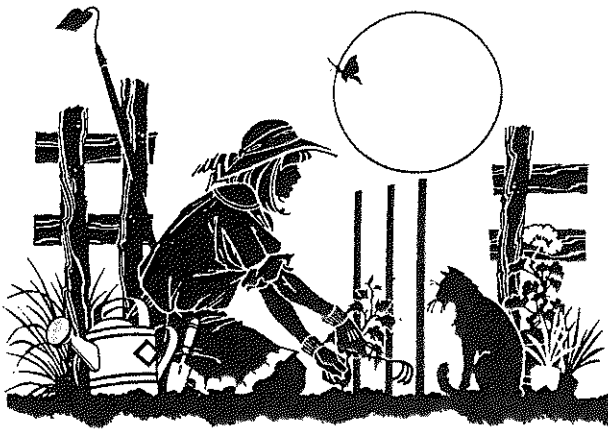
Sommerens farvel

Nu har stormens orgeltoner sunget høstens dager inn,
nu er tiden her da vårens mange løfter skal oppfylles.
Se, hvor fruktbetyngtet havene av dagens sol forgylles, -
se det modne korn i såter under kveldens måneskinn!
Sug den inn med alle sanser, denne store, stille ro.
La naturens ødsle skjønnhet gi deg varme, gi deg tro!

Hvorfor frykte for i morgen? Av sin gygne offerskål
høsten byr oss ta og nyte all den tunge, fulle grøde.
Mettes skal de mange munnar, få sin del av liv og føde.
Rik er jorden, skjønn er dagen. Se på skogens farvebål!
Bjerk og asp i gull og rustbrunt, rognens blodigrøde bær
tenner underlige fakler blant de mørke furutrær.

Det er sødme selv i døden. Just i sommerens farvel
er en aning av et løfte om en ny og solfylt sommer.
Selv om kulden nok skal isne oss i dagene som kommer,
vet vi sikkert at en morgen følger alltid etter kveld.
Livets overflod og fylde her i høstens vemodsskjær
lover oss at gjennom vint'ren rykker atter våren nær!

Høsten 1936.



Vindens sang

Vindens sang er i trærne i dag,
vindens sang er i bølgenes slag
når de lekende skvulper mot stranden.
Vinden mumler i solbleket gress,
plystrer muntert om odde og ness
og hvisker i snehvite sanden.

Vindens sang har et bud til mig, -
vinden ler med et bud fra dig,
den nynner om lyse minder.
Snart feier den frisk og vill om mitt kinn,
snart stryker den varsomt som hånden din,
mens mismot og tvil forsvinner.

Vindens sang er naturens dikt
uten ord, men uendelig rikt,
et pust fra en evig verden.
Ingen vet hvor den kommer fra,
ingen vet hvor den vei vil ta,
skjønt vår drøm den tar med på ferden.

Vinden synger om det vi har drømt,
hvvisker stille og minner oss ømt
om svunne og sollyse tider.
Snart den bruser om kamp vi stred,
snart den hulker om tap vi led
og sukker om hjerter som lider.

Bort den feier alt trist og tungt,
høyt den kaller på alt som ungt
og varmt i vårt hjerte flammer!
Stormen tordner om kamp vi skal få,
blesten jubler om mål vi skal nå,
om intet vår higen lammer.

Å, har du bare en eneste gang
latt sinnet få lytte til vindens sang,
til de evige orgeltoner,
da står du for alltid med sangen i pakt,
da ruller ditt blod med raskere takt
når det suser i trærnes kroner.

September/oktober 1932





Oktoberdag

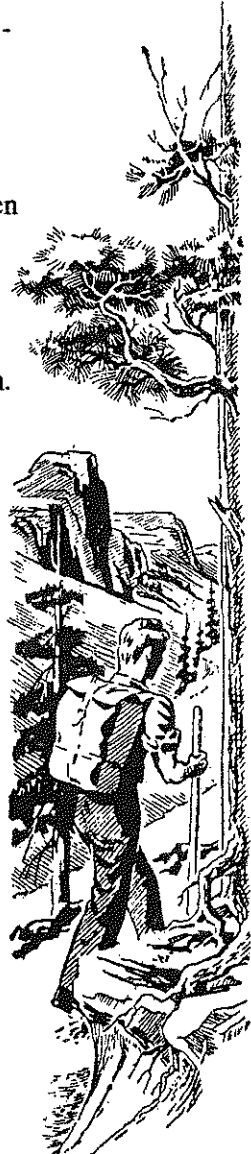
Oktoberdag, du siste blomst som hever
ditt hode over kald og frossen jord,
du siste rest som ennå trossig lever
av somrens varme glød og rike flor,
du siste ild, som ennå sitrer, bever
i gufset fra en iskold sky i nord, -
dryss ut din prakt for alle fire vinder!
Se himlen blåner jo, og solen skinner!

Jeg kommer fattig, med to tomme hender,
men dagen rekker meg en breiddfull skål.
Se der hvor aspen skjelver, mens den brenner
i blodig rødt mot himlens kolde stål,
og lønnen ranker seg, idet den tender
til solens pris sitt siste offerbål,
mens bjerken drysser sine gylne penger:
- Kom hit og ta så mange som du trenger!

I dag er verden varm av livets flammer.
Snart skal de dø, og derfor er det fest.
Det henger farveslør om trærnes stammer,
den høytidsdrakt som klær dem aller best.
Men se, en ljå er løftet, snart den rammer,
for også døden er ved bordet gjest:
Vi ser hans spor selv her ved livets gilde, -
han snek seg inn, umerkelig og stille.

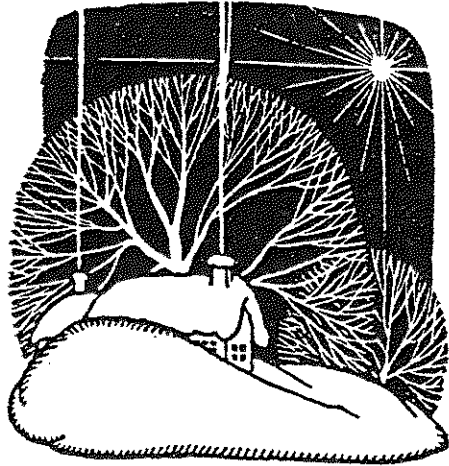
Og dagen blusser sig mot aftenrøden,
oktoberdagens dype, stille kveld.
Som kvintessens av høsten flammer gløden
av ild og farver bak de sorte fjell.
Sitt liv, sin sødme, *alt* gir den i døden,
og med sin brann fortærer den sig selv.
Men leiet er av purpur og skarlaget, -
i skjønnhet, som den levde, slik dør dagen.

Oktoberdag, lær mig som dig å brenne,
så farverik, så full av liv og glød,
at med mitt bluss jeg også kunde tenne
et lys i verdens kulde, mørke, nød,
og få som dig en gang ved dagens ende
i himmelsk stråleglans en herlig død:
For hvad er større enn at Herren æres
ved liv som av hans offerild fortæres?



I skogen

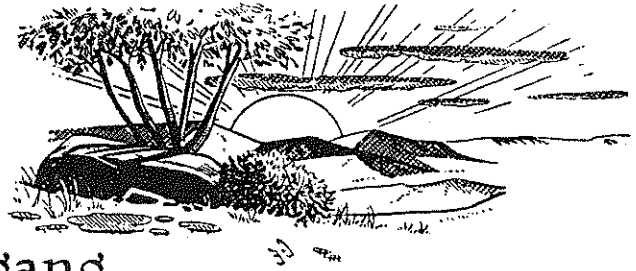
Vinterdagens hvite dryss
trykker sneens lette kys
på min trette, hete panne.
Stilt de daler, sendt av Gud,
vakre fnugg med himmelbud,
bud fra renhets lyse lande.



Om mig skinner skogen hvit,
langt fra verdens larm og strid
kan jeg hvile finne.
Da lyder i min sjel en røst fra Gud:
"Mitt barn, så ren som skogens hvite høitidsskrud,
du skal dig klæ som Jesu brud,
slik må og dit sinn ubesmittet skinne!"

Solnedgangens gylne brand
gløder over åsens rand,
aftenvinden pannen svaler.
Og jeg hører på min gang
denne skogens stille sang,
det er Gud som til mig taler.

I naturens kirkekor
la, min sjel, din Skapers ord
mane sinn og tanke:
"Mitt barn, du ser de stolte, høie trær,
du ser dem, søiler som en tempelhvelving bær',
forgylt av solglans ren og skjær!
Slik skal og din sjel sterk og høi sig ranke!"



Solnedgang

Er det glansen fra Guds egne perleporte,
som jeg ser der vest hvor dagen dør?
Jorden ligger hvit, og trærne står så sorte,
tegnet klart mot himmelen i brand der borte
hvor den siste ild fra solen ennu lever litt og glør.

Se, den luer der på byens tårn og tinder,
slottene i Guds Jerusalem.
Ja, den stad hvor hver en sorg og synd forsvinner,
og hvor livets elv så klar og rolig rinner,
stråler nu i aftenrøden overjordisk herlig frem.

Hvor det gløder i et farvehav der henne,
perlemor og purpur, rødt og gull.
Herren selv lar solen nu ikveld få tende
jaspismur og gylne hus i brand og brende
som et hellig bål, en glød av guddomsild og skjønnhet full.

Jeg ser portene på kløm og glansen strømme
ut fra byens herlighet og prakt,
og mitt hjerte fylles av så vakre drømme
om å komme dit en gang, hvor Jesu ømme
kjærlighet har på den nye jord et evig hjem grunnlagt.

11. desember 1931.



Mørke skyer

(ved årsskiftet 1936-37)

Nu synker solen over skogens rand
og tømmer dagens siste flammeskåler,
mens slanke sorte graner tendes av dens stråler.
Hils mine brødre i det fjerne land
når de på fortsatt rastløs vandring vil dem finne
og ut av deres synskrets blodig rød forsvinne!

Si dem, nu har jeg sett at livets bitre nød
er ild og flammer, hetere enn dine, -
som svir og brenner sjelen som en evig pine, -
er nakent armod, kamp for daglig brød, -
er som en sentnervekt av spørsmål og av klager
i netter uten søvn og angsfylt lange dager.

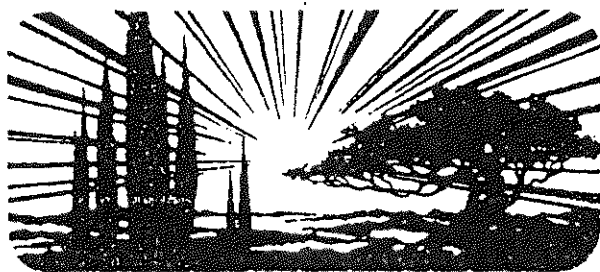
I gåter verden går. Hvorfor? Hvorhen? Hvordan?
Man kjemper, strir og ber, men alt forgieves.
Ja, er det noen mening med det liv som leves,
og finnes lykken mer i jordens land?
Ingen tør ånde fritt i disse skjebnetunge tider, -
du sol, du drikker blod fra tusen sjelers sår, som lider!

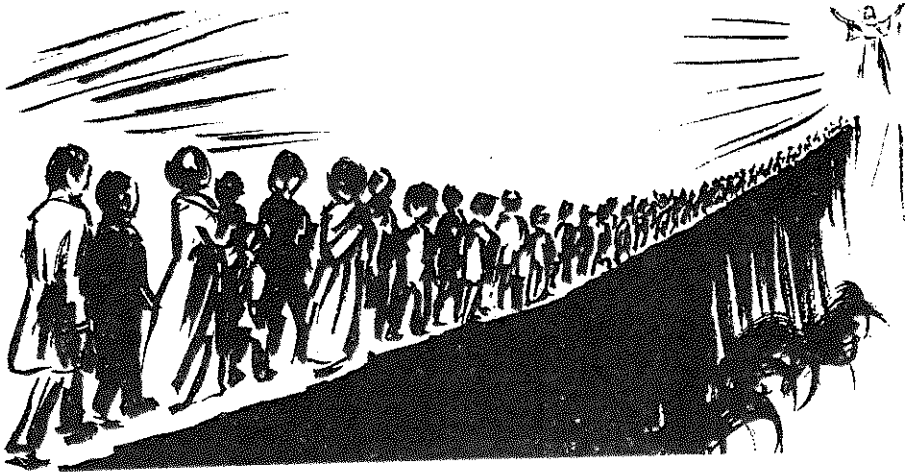
Er dette grunnen til din skjønnhets makt?
Får du ditt rosenlys fra røde skrammer?
Er det fordi du maler lidelsens flammer
at du gir himmelen slik uhørt prakt?
Dog nei, - om ulykke og smerte verden rammer,
jeg vet, all skjønnhet fra en annen kilde stammer!

Som solen skjenker skyen purpurlys
og sønderriver den med ømme hender,
så gråværsdagen som en gyllen fedrøm ender,
slik tindrer stjerner og i nattens gys, -
og dagens skjønne død oss løfterik forjetter
at nye dager kommer etter mørke netter.

En dag igjen? Til kamp og blodig sved?
Javel, men husk, vi har en Far i himlen!
Hans hånd er sterk, han ser med sorg vår ville stimlen,
og midt i smerten planter han sin fred.
Han skaper mørke skyer om til rosenhaver
og fyller hverdagen med kjærlighetens gaver.

Nu blekner solens gylne glans i syd. . . .
Slik skal for aller siste gang den svinne,
og frem av nattens mørke skal en dag opprinne
til evig liv og lys og fred og fryd.
Synk, sol, nu over jordelivets mørke tider, -
du lover jo til avskjed at mot *dag* det lider!





Det er et land . . .

Det er et land som lyser for vårt øie
når mørket senker sig på stien hvor vi går.
Ved tanken på det landet mot og kraft vi får,
og sinnet løftes opp imot det høie.
Vi glemmer kamp og strid og sorg og møie
og hjertesår.

Det er et land som stiller all vår lengsel.
Der får vi alt som vi må bittært savne her,
hvor kampen er så tung og veien trang og svær,
med skjulte snarer og med høie stengsel.
Nei, ingen lidelse og sorg og trengsel
vil finnes der.

Det er et land hvor synd og død må flykte
der finnes ingen sørgende og ingen grav.
Hver tåre i vårt øye tørrer Jesus av,
og aldri mer behøver vi å frykte,
for Herren selv for oss er lys og lykte
og støttestav.

Det er et land med evig fryd og glede
og fred og hvile for vårt hjerte, sinn og sans.
Når der vi lever trygt i Herrens nærhets glans,
for Jesus selv er hos sitt folk til stede,
og vi er hans.

Og dette landet all min tanke eier,
dit stunder jeg med all min unge reiselyst.
Alt skimter jeg langt borte lengslens kyst.
Mot dette målet går min ungdoms veier,
dit skal jeg nå, når jeg har vunnet seier
i livets dyst.



Tilrettelegging og lay-out: Alfred C. Berger